

Pelerinul

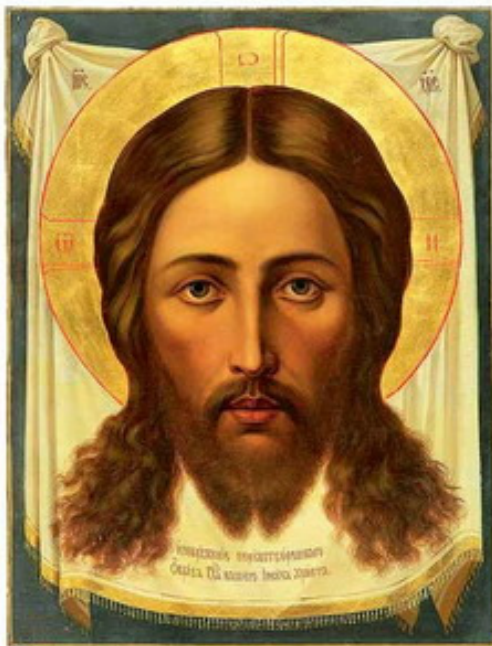
Periodic de informare și educație creștin-ortodoxă

Mai
2009
Anul II
Nr. 15 (10)

8 pagini

Cugetări și citate despre FERICIRE

- ❖ Inima omului este făcută pentru un bine nemărginit. (**Alfons de Liguori**)
- ❖ Dacă vrem să fim fericiți, trebuie să fim gata de orice suferință. (**Alfons de Liguori**)
- ❖ E o mare virtute să știi să lupți împotriva fericirii și o mare fericire să nu fii biruit de fericire. (**Fericitul Augustin**)
- ❖ Dacă vrei să te bucuri de desfătare, nu cauta desfătarea. (**Sfântul Ioan Gură de Aur**)
- ❖ Fericit este acela care nu gândește rău. (**Sfântul Vasile cel Mare**)
- ❖ Cât despre mine, fericirea mea este să mă apropiu de Dumnezeu. (**Sfânta Scriptură**)
- ❖ Dacă stai cu tărie în credința, ești fericit. (**Sfântul Chiril al Ierusalimului**)
- ❖ Pe noi, nimeni nu ne poate nenoroci, decât noi înșine, tot așa cum nu ne poate face fericiți altcineva decât noi înșine, după harul lui Dumnezeu. (**Sfântul Ioan Gură de Aur**)

- ❖ Fericiți cei săraci cu duhul, (umili - n.n.) că a lor este Împărăția cerurilor.
- ❖ Fericiți cei ce plâng, că aceia se vor mângâia.
- ❖ Fericiți cei blânzi, că aceia vor moșteni pământul.
- ❖ Fericiți cei ce flămânzesc și însetează de dreptate, că aceia se vor satura.
- ❖ Fericiți cei milostivi, că aceia se vor milui.
- ❖ Fericiți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu.
- ❖ Fericiți făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema.
- ❖ Fericiți cei prigoniți pentru dreptate, că a lor este Împărăția cerurilor.
- ❖ Fericiți veți fi voi, când vă vor ocări și vă vor prigoni și vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, minșind din pricina Mea. (**Sfânta Scriptură**)

Din cuprins:

- ❖ *Cugetări și citate despre FERICIRE – pag. 1*
- ❖ *Sfinți și sărbători prăznuite – pag. 2*
- ❖ *Anunț despre excursia organizată – pag. 2*
- ❖ *Îndreptar de viață creștină – pag. 3*
- ❖ *Evangelia Duminicii - pag.4*

- ❖ *Viața în parohie – pag. 5*
- ❖ *Mărgăritare pentru suflet – pag. 5*
- ❖ *Din învățăturile Sfinților Părinți – pag.6*
- ❖ *Locuri binecuvântate – pag. 7*
- ❖ *Plante din grădina Domnului – pag.7*
- ❖ *Pagina micului creștin – pag. 8*

Sfinți și sărbători prăznuite

Sfinții Împărați Constantin și Elena

Biserica Ortodoxă îi prăznuiește pe 21 mai, pe Sfinții Împărați Constantin și mama sa, Elena. Constantin cel Mare s-a născut în orașul Naissus (Nis, Iugoslavia) în jurul anului 274. A devenit suveran al întregului Imperiu Roman după învingerea lui Maxențiu și a lui Liciniu. Potrivit mărturiilor lui Eusebiu și Lactanțiu, în ajunul luptei cu Maxențiu, Constantin a văzut pe cer ziua, în amiaza mare, o cruce luminoasă deasupra soarelui cu inscripția: „in hoc signo vinces“ (prin acest semn vei birui).

Noaptea, în timpul somnului, i se descoperă Hristos, cerându-i să pună semnul sfinte cruce pe steagurile soldaților. Dând ascultare poruncii primite în vis, iese biruitor în lupta cu Maxențiu. Pe Arcul de Triumf al lui Constantin, care se păstrează la Roma, se află inscripția: "instinctu divinitatis" = "prin inspirație divină", ce descoperă cum a fost câștigată victoria asupra lui Maxențiu.

Cea mai însemnată realizare a împăratului Constantin a fost Edictul de la Milano (313), prin care creștinismul ajunge să fie recunoscut de stat. Însă, el va deveni religie de stat în timpul lui Teodosie cel Mare (379-395).

După edictul din 313, împăratul scutește Biserica de impozite, îi acordă dreptul de a primi donații și le dă episcopilor dreptul să judece pe cei ce nu doreau să fie judecați după legile statului. Va înlătura din legile penale pedepsele contrare spiritului creștinismului, precum: răstignirea, zdrobirea picioarelor, stigmatizarea (arderea cu fierul roșu).

Împăratul Constantin a convocat primul [Sinod ecumenic la Niceea](#) (325), unde după lungi dezbateri, învățătura lui Arie a fost condamnată și s-a adoptat formula că Fiul lui Dumnezeu este de o ființă cu Tatăl și deci, din veci cu El. La sinod au fost alcătuite și primele 7 articole ale Simbolului de credință (Crezul), a fost fixată data Paștilor (prima duminică după lună plină, după echinocțiul de primăvară) și s-au dat 20 de canoane referitoare la disciplina bisericească.

Sfântul Constantin cel Mare a fost botezat pe patul de moarte de către episcopul Eusebiu de Cezareea. A murit la scurt timp (337) în Nicomidia și a fost înmormântat în biserica Sfinții Apostoli din Constantinopol, ctitorită de el.

Împărăteasa Elena

Flavia Iulia Helena s-a născut în provincia Bitinia. În anul 293, generalul roman Constanțiu

Chlorus, la îndemnul împăratului Dioclețian, divorțează de împărăteasa Elena. Aceasta nu se recăsătorește, ci trăiește departe de atenția publică, dar aproape de fiul său. A reușit să descopere pe dealul Golgotei crucea pe care a fost răstignit Hristos. Potrivit tradiției, în urma săpăturilor s-au găsit trei cruci. Pentru a se identifica crucea pe care a fost răstignit Hristos, au atins cele trei cruci de un mort. Acesta a înviat în momentul în care a fost atins de [Crucea Domnului](#).

Împărăteasa Elena a zidit Biserica Sfântului Mormânt, Biserica din Bethleem, pe cea din Nazaret și multe alte sfinte locașuri.

*Cu ale lor sfinte rugăciuni Doamne miluiește-ne pe noi !
La mulți ani tuturor celor care poartă aceste nume !*

ANUNȚ

Cu ajutorul Bunului Dumnezeu, în perioada 08-11 iulie 2009 vom organiza pentru tinerii și copiii noștri o excursie cu itinerarul de mai jos. Se asigură transport cu autocar de 50 de locuri, 3 nopți de cazare și servirea mesei. Costul este de 200 RON/persoană.

Înscrierile se fac la familia Ovidiu și Raluca Ciobotă. Îi rugăm pe toți oamenii cu inimă bună care ne pot sprijini pentru realizarea acestei excursii să facă donații astfel încât prețul final/participant să fie cât mai mic. Pentru noi contează fiecare bănuț primit. Bunul Dumnezeu să vă răsplătească pentru gândul bun și bănuțul dăruit!

EXCURSIE!

08-11 iulie 2009

Ziua I-a 08 iulie 2009	Ora 7,30 Plecare din Moșuni
	Vizitarea Grădinii Botanice din Cluj Napoca
	Vizitarea orașului Sighetul Marmăției
	Vizitarea cimitirului vesel de la Săpânța
	Cazare la Liceul pedagogic din Sighetul Marmăției
Ziua a II-a 09 iulie 2009	Ora 8,30 Plecare din Sighetul Marmăției
	Pelerinaj la Mănăstirea Bârsana
	Vizitarea comunei Ciocănești, Suceava
	Vizitarea orașului Vatra Dornei
	Cazare la Pensiunea Pop din Vatra Dornei
Ziua a III-a 10 iulie 2009	Ora 8,30 Placare din Vatra Dornei
	Vizitarea localității Humulești
	Pelerinaj la Mănăstirea Petru Vodă
	Pelerinaj Mănăstirea Bistrița
	Cazare la Mănăstirea Secu
Ziua a IV-a 11 iulie 2009	Pelerinaj la Mănăstirea Sihăstria
	Pelerinaj la Schitul Sihla
	Pelerinaj la Mănăstirea Văratec
	Pelerinaj la mănăstirea Agapia
	Întoarcerea la Moșuni

ÎNDREPTAR DE VIAȚĂ CREȘTINĂ

Mântuirea lui Hristos adusă oamenilor din dragoste

Domnul Hristos a trăit, a suferit și a murit pentru răscumpărarea noastră. El a devenit "om al durerii", pentru ca noi să putem fi părtași de bucuria veșnică. Domnul Dumnezeu a îngăduit ca Fiul Sau iubit, plin de har și adevăr să vină dintr-o lume de nedescrisă slavă într-o lume mânjită și poluată de păcat și întunecată de umbra morții și blestemului. El l-a îngăduit să părăsească sânul iubirii Sale și adorarea îngerilor spre a suferi rușinea, insulta, umilinta, ura și moartea. "Pedeapsa care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți" (Is 53,5). Priviți-L în pustie, în Ghetsemani, pe cruce, Fiul fără prihană al lui Dumnezeu a luat asupra Sa povara păcatului. El, care era una cu Dumnezeu Tatăl, a ajuns să simtă în sufletul Său teribila despărțire pe care păcatul o aduce între Dumnezeu și om. Acest fapt a smuls de pe buzele Sale strigătul plin de durere: "Dumnezeu Meu, Dumnezeu Meu, pentru ce M-ai părăsit?" (Mt 27,46). Povara zdrobitoare a păcatului, conștiința teribilei lui grozavii, a despărțirii păcatosului de Dumnezeu: acestea au fost cele ce au zdrobit inima Fiului lui Dumnezeu.

Dar acest mare sacrificiu n-a fost făcut pentru a trezi în inima Tatălui iubire față de păcătos și nici pentru a-L determina să fie binevoitor a-l mântui. O, nu! "Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu" (In 3,16). Tatăl nu ne iubește ca urmare a mării Sale jertfe aduse pentru noi, ci El a adus această jertfă pentru că ne iubește.

Domnul Hristos a fost mijlocul prin care Tatăl a putut să-și reverse asupra unei lumi căzute în păcat nemărginita Sa iubire. "Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine" (2 Co 5,19). Dumnezeu Tatăl a suferit împreună cu Fiul Său în agonia Ghetsemanilor, în moartea ispășitoare de pe crucea Golgotei inima Iubirii infinite, a plătit prețul mântuirii noastre. Domnul Iisus spunea: "Tatăl Mă iubește, pentru că îmi dau viața, ca iarăși s-o iau" (Io 10,17). Sau cu alte cuvinte: "Atât de mult vă iubește Tatăl meu, încât pe Mine Mă iubește mai mult pentru că Mi-am dat viața pentru mântuirea voastră. Făcându-Mă reprezentantul și garantul vostru prin jertfa vieții Mele, luând asupra Mea slăbiciunile trupului vostru și vinovăția voastră, Eu sunt și mai mult iubit de Tatăl Meu; căci prin sacrificiul Meu, Dumnezeu poate fi drept și totuși să îndreptățească pe cel care crede în Hristos".

Nimeni altul decât Fiul lui Dumnezeu nu putea înfăptui mântuirea noastră; căci numai El, care a fost la sânul Tatălui, putea să ni-L facă cunoscut, numai El care a cunoscut înălțimea și adâncimea dragostei lui Dumnezeu putea s-o facă să se manifeste. Nimic altceva decât

sacrificiul infinit adus de Domnul Hristos în favoarea omului decăzut nu putea să exprime iubirea lui Dumnezeu Tatăl pentru omenirea pierdută. "Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu". El L-a dat nu numai să trăiască printre oameni, să poarte păcatele lor ci să moară ca jertfă pentru ei, L-a dat omenirii pierdute. Domnul Hristos trebuia să Se identifice pe Sine cu interesele și nevoile omenirii. El, care era una cu Dumnezeu, S-a legat de fiii oamenilor cu legături care nu aveau să fie rupte niciodată. Domnului Hristos "nu-I este rușine să-i numească frați" (Evrei 2,11). El este Jertfa noastră, Apărătorul nostru, Fratele nostru, purtând chipul nostru omenesc înaintea tronului Tatălui și care pentru veșnicie este una cu neamul omenesc pe care l-a răscumpărat El, Fiul omului. Și toate acestea pentru ca păcătosul să poată fi ridicat din ruina și degradarea păcatului spre a putea reflecta iubirea lui Dumnezeu și a se împărtăși de bucuria sfințirii.

Prețul plătit pentru mântuirea noastră, sacrificiul infinit pe care L-a făcut Tatăl nostru din ceruri dând pe Fiul Său să moară pentru noi trebuie să trezească în noi idei foarte înalte despre ceea ce putem deveni prin Hristos. Pe măsură ce inspiratul apostol Ioan privea înălțimea, adâncimea și lărgimea iubirii lui Dumnezeu Tatăl față de lumea pierdută era cuprins de adorare și venerație. Negăsind un limbaj mai potrivit în care să exprime măreția și gingășia acestei iubiri, el a chemat lumea întreagă s-o privească. "Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu" (1 Ioan 3,1). Ce valoare dă faptul acesta omului! Datorită păcatului fiii oamenilor au ajuns robi ai lui Satana. Prin credință în jertfa ispășitoare a Domnului Hristos, fiii lui Adam pot deveni fii ai lui Dumnezeu. Luând asupra Sa natura noastră omenească Domnul Hristos a înălțat omenirea. Cei păcătoși sunt astfel în poziția în care : prin legătura cu Domnul Hristos : pot în adevăr să devină vrednici de numele de "fii ai lui Dumnezeu".

O astfel de iubire este fără egal. Să fim numiți copii ai Împăratului ceresc! Prețioasa făgăduință! Tema celei mai profunde meditații! Iubirea fără seamăn a lui Dumnezeu pentru o lume care nu L-a iubit! Gândul acesta are asupra sufletului o putere ce îi subjugă și aduce rațiunea în supunere față de voința lui Dumnezeu. Cu cât vom studia mai mult caracterul divin în lumina Crucii de pe Golgota, cu atât vom vedea mai mult mila, gingășia și iertarea împletite cu nepărtinirea și dreptatea și cu atât mai mult și mai clar vom discerne nenumăratele dovezi ale iubirii infinite și ale milei pline de gingășie care întrec cu mult dragostea și dorul unei mame pentru copilul ei neascultător.

EVANGHELIA

Duminicii a VI-a după Paști (a orbului din naștere). Ioan 9, 1-38

Dacă ați fi orbi n-ați avea păcat. Dar acum ziceți: Noi vedem. De aceea păcatul rămâne asupra voastră. (In 9, 41)

În cuvântul despre evanghelia acestei săptămâni am ales să pornim de la acest verset și vom încerca, atât cât ne va da Bunul Dumnezeu, să înțelegem, cât mai deplin sensul lui.

Sunt unii oameni ce se nasc cu o anumită boală. În evanghelie avem cazul unui orb, despre care părinții lui mărturisesc că era așa de la naștere (v. 20). Această boală ar părea că este una destul de grea și că este foarte greu să te descurci într-o asemenea situație. Totuși *orb*ul evangheliei se învățase cu această inferioritate și făcea și el - unul dintre puținele lucruri pe care putea să le facă - cerșea (v. 8). Pe acesta, orb și cerșetor, l-a ales Mântuitorul să îl vindece și să făurească din pământ ochi. Așa ceva nu se mai întâmplase până atunci (v. 32), totuși Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu a luat pământ, la fel că și Tatăl în zilele creației primilor oameni și a făcut ochii pe care acest orb nu îi avea. Doar Dumnezeu putea să facă acest lucru. Cu toate acestea bunătatea Lui nu este bine primită de farisei care iarăși Îi sunt împotrivă.

Această vindecare are pe lângă înțelesul ei natural și unul duhovnicesc, spiritual. Mulți oameni suferă de *orbire*, chiar dacă mulți dintre aceștia **văd**. Vă veți întreba cum este posibil acest lucru: *văzând să fi orb*? Evanghelia ne dă cazul fariseilor, care deși aveau sănătate deplină ochilor și aveau toate posibilitățile de a-L vedea pe Hristos ca Fiul al lui Dumnezeu și să-I vadă lucrarea minunată, totuși nu o făceau.

Mai sunt și azi oameni care refuză să vadă lucrarea lui Dumnezeu în viața lor. De multe ori Dumnezeu ne dăruiește mari daruri și ne vindecă de boli grozave, cum ar fi cancerul, paralizia, dar nici beția și fumatul nu sunt de ignorat; ne scoate din păcate, din lene și ne dă un serviciu binecuvântat de unde să ne câștigăm pâinea, dar cu toate aceste noi refuzăm să-i mulțumim și să-I atribuim Lui toate meritele. Dar noi mulțumim doctorilor și îi cinștim mai mult pe binefăcătorii omenești, cu tot felul de daruri și bani, (fie ei chiar și vrăjitoare sau ghicitoare), înșelându-ne cu gândul că ei sunt cei datorită cărora nouă ne merge bine. Mai sunt unii ce toată viața lor n-au știut altceva decât să umble după strângerea de averi, pentru ei și pentru copiii lor, averi fie materiale, fie intelectuale și au ajuns să fie orbiți de acestea, altceva neștiind a face, avariția și zgârcenia punând stăpânire pe sufletul lor.

Aceștia sunt orbii sufletește care își îndreaptă privirea în altă parte și deși **văd** totuși sunt *orbi*.

Mântuitorul spune despre suflet, comparându-l cu ochiul: *Luminătorul trupului este ochiul; de va fi ochiul tău curat, tot trupul tău va fi luminat. Iar de va fi ochiul tău rău, tot trupul tău va fi întunecat. Deci, dacă lumina care e în tine este întuneric, dar întunericul cu cât mai mult!* (Mt 6, 22-23)

Pentru a putea „să vezi” trebuie să ieși din întuneric. Nimeni nu poate vedea în întuneric dacă nu va avea cu el lumina. Dacă acest *întuneric* al vederii sufletești, în lumea aceasta este pricinuitor de așa zise plăceri (tot ce se săvârșește în întuneric și în ascuns: uciderile, avorturile, prigonirile, răpirile, hoțiile, discotecile, cluburile, bețiile, violurile...), totuși, în cealaltă lume, când stăpânitorul întunericului nu va mai avea nici o putere, toate acestea se vor transforma în pedeapsă și *întuneric*ul, care dacă până acum era prilej de plăcere, se va transforma în cea mai dureroasă stare. Gândiți-vă cât de plăcut este să nu poți vedea pe nimeni doar să auzi *plângere și scrâșnire de dinți*.

Se pare că orbirea sufletească e mai dureroasă decât cea trupească. Dar pentru aceasta a venit Hristos în lume și el este Lumina (v. 5) care îi poate scoate din întunericul egoismului. Doar recunoașterea Lui ca Domn și Mântuitor, apoi închinarea înaintea Lui (v. 38) și acceptarea lucrării Lui în viața noastră poate face Lumina să lucreze. Dacă nu vom accepta acestea noi vom rămâne închiși în casa sufletului cu ușa și ferestrele simțurilor închise și acoperite iar Lumina Soarelui Dreptății va lumina în afară, niciodată întâlnindu-ne cu ea.

Lăsați că Lumina să străpungă sufletele și viața voastră! Nu lăsați ca întunericul să pună stăpânire pe dragostea voastră și lăsați ca tot ce este bun în voi să prindă viață și rod, pentru că numai așa vom da dovada înțelegerii voii lui Dumnezeu. Planul Lui cu noi e același ca cel cu Fiul Său, pentru că El nu a fost trimis pentru Sine, ci pentru noi.

Tot așa și noi să nu mai trăim pentru eul nostru ci să ne îndreptăm privirea spre Dumnezeu și spre cei din jur, fie ei *orbi*, *cerșetori*, iar noi, astfel schimbându-ne, să primim Lumina cea adevărată iar cei care ne vor vedea să vadă în noi schimbarea, unii urmându-ne exemplul iar alții chiar să nu ne mai recunoască (v. 9).

VIAȚA ÎN PAROHIE

Dincolo de cuvinte

Uneori mă întreb, drag cititorule, cine ești tu de fapt ca să-ți dezvălui prin taina sufletului meu lucruri pe care cred că le împărtășești, într-un fel sau altul. Ai putea fi oricine, ai putea reacționa oricum, dar cred că această deschidere a mea este în realitate către Iisus (pe care-L porți măcar în gând, din când în când). E ceva similar cu tăcerea lui Iisus, care vorbește. E ceva similar cu tăcerea mieilor.

Adică...în parohia noastră, se știe: îndeletnicirea oieritului este una aparte, biblică chiar; părintele ne amintește adesea de oamenii vechimii, crescători de oi, aleși ai Domnului. Și nu ar fi de mirat să-l vezi chiar pe dumnealui la studiu biblic și rugăciune printre oi.

Este într-adevăr o taină să știi să ascuți tăcerea oilor în miez de noapte și să te umpli de pace divină. Este prea puțin spus fără cuvinte rostite sau chiar fără cuvinte. Desigur, de ce cuvinte mai e nevoie la întâlnirea cu Iisus, Sfântul Miel?

În ochii mieilor, în tăcerea lor adâncă, poți recunoaște o trăire de acest fel ...și ce-i poți spune lui Iisus? Dacă ești cu adevărat îndrăgostit de El, spun Sfinții Părinți că uiți tot veninul lumii și nu ratezi întâlnirea cu El prin întrebări și teme filozofice, ci trăiești la maxim clipa de bucurie, adică fără a ezita să extinzi acea bucurie dincolo de timp, pentru a atinge o rază a fericirii eterne.

Da și părintele ne spunea cândva la predică ... să nu sperăm că vom ajunge în Rai dacă nu-L trăim din această viață (desigur cum L-am putea cunoaște? L-am nega, nu?) Și dacă cumva vreun gând de culpă de sine ar vrea să taie legătura cu Cerul, oare tăcerea plină de dragoste nu ar birui rugămintea „iartă-mă!” pentru o laudă pașnică și o recunoștință mai presus de voința proprie?

Sau poate nu poți să vezi asta. Atunci ce zici de tăcerea mieilor când sunt ciupiți de foarfecele ciobanilor. Este gândul lor bun de a ușura povara crucii, a crucii sub care totuși mieii nu asudă și nu se vaită, nu doar gândul la buzunarul propriu. Acest gând bun, care o dată însoțit de neatenție devine intenție, nu

este sancționat de strigăte de ripostă și nici de priviri urate la ciupiturile metalice.

Nu, ci este o clipă tainică de regret și pentru oier, prin simpla tăcere blândă a Mielului care trăiește în adânc regretul tău de neveghere, care ți-a pricinuit rana pe care nu reușești să o înțelegi sau să-ți dai măcar seama de ea, decât poate că o simți în timp ca pe o căință ascunsă. Dar de ce să-l ascunzi pe Iisus? Sau de ce să-L ascund și să nu-L recunosc în tine când mă primești cu pace și iubire chiar și de te ciupesc uneori în clipele de neveghere.

Mărgăritare pentru suflet...

Ierusalim

Alexandru Săplăcan

Mi-e gândul la Ierusalim
Cetate sfântă și aleasă
Mi-e gândul la Ierusalim
La poarta cea frumoasă.

Mi-e dor de locul unde Domnul
Preasfântul nume și L-a pus,
Mi-e dor de locul unde Domnul
Urca la rugăciune sus.

Mi-e dor să aud ca ucenicii
Cuvântul sfânt, mângâietor,
Mi-e dor să cred ca ucenicii
Cuvântul viu pilduitor.

Mi-e dor de rugăciunea spusă
Târziu în noapte și până în zori,
Mi-e dor de Mila Sa nespusă
De Harul Său mântuitor.

Mi-e dor de Cana Galilei
De apa prefăcută în viață,
Mi-e dor de dragostea Mariei
Când asculta glasul divin.

Mi-e dor de Cina cea de Taină,
De mari minuni și proorocii,
Mi-e dor să mă ating de haină
Să am prin Domnul dăruiri.

Mi-e gândul la Ierusalim,
Cetate sfântă minunată,
Mi-e gândul la Ierusalim
La tot ce înseamnă ... Tată.

DIN ÎNVĂȚĂTURILE SFINȚILOR PĂRIȚI

NE VORBEȘTE PĂRINTELE CLEOPA

ROLUL CELOR PATRUZECI DE SFINTE LITURGHII

Continuare din numărul anterior

Și binecuvântându-le, zice: "Prefăcându-le pe ele cu Duhul Tău cel Sfânt. Amin. Amin. Amin!" Apoi preotul stă în genunchi și se roagă împreună cu tot poporul, pentru toată lumea.

Aceasta este inima Sfintei Liturghii, căci acum se coboară Duhul Sfânt peste Sfintele Daruri, care se prefac în Trupul și Sângele Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Iar părțile ce se scot pentru vii și pentru morți nu se prefac în Trupul și Sângele Domnului, ci se pun la urmă în Sfântul Potir și se sfințesc când se ating de Preacuratele taine. Atunci preotul zice: "Spală, Doamne, păcatele celor ce s-au pomenit aici, cu cinstit Sângele tău, pentru rugăciunile Sfinților Tăi. Amin".

În clipa aceea, când aceste miride sau părțile, se adapă cu dumnezeiescul Sânge, în acea clipă noi toți, vii și adormiți, ne împărtășim euharistic, gânditor cu Iisus Hristos. Și măcar de-ar fi sufletul cuiva în iad, sau în cer, de-ar fi la marginea lumii sau oriunde, Dumnezeu este de față și se împărtășesc toți cei pomeniți la Sfânta Liturghie și sunt în comuniune cu Iisus Hristos. Iar dacă preotul îți dă particica, nesfințită, dimineața, să n-o luați, de o mie de ori este mai bine să iei anaforă, că anafora este sfințită în cadrul Sfintei Liturghii, dar părțile nesfințite nu se dau acasă, Doamne ferește!

Deci în clipa în care părțile tale s-au adăpat în Sfântul Potir, în clipa aceea tu te-ai împărtășit cu Iisus Hristos și cu toată Sfânta Treime. Acesta este rolul sfintelor părțile la Sfânta Liturghie. Iată de ce trebuie să veniți cât mai regulat la biserică. Dar vă rog, când puneți pomelnice la Sfânta Liturghie, dacă știți că unii trăiesc necununați, dacă s-au luat neamuri de aproape, dacă, Doamne ferește, cineva este sectar, dacă hulește pe Dumnezeu sau înjură, nu-l puneți la slujbe, că-i faceți mare rău. Noi vrem să-l unim cu

Iisus Hristos și el Îl înjură? Al cui glas ascultă Dumnezeu? Ia gândiți-vă!

Când vă treziți din somn, dimineața, să faceți întâi și întâi sfânta rugăciune, adică fă trei închinăciuni și zi de trei ori "Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție!" Dă cu apă pe fața să fugă somnul și treci în fața Sfintelor Icoane. Apoi fă de trei ori Sfânta Cruce dreaptă, unind cele trei degete, care închipuiesc Sfânta Treime - Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt-, iar celelalte două degete închipuiesc dumnezeirea și omenirea lui Hristos, adică cele două firi. Și pune întâi mâna la frunte: "În numele Tatălui"; la pântece: "al Fiului"; la umărul drept: "al Duhului Sfânt" și pe umărul stâng, zicând: "Amin".

Aceasta este crucea dogmatică, după rânduiala canonică a Bisericii și după canonul 92 al Sfântului Vasile cel Mare. Să nu faceți crucea strâmbă sau din fugă, că râde dracul de se prăpădește; îl bagați în spital de atâta răs. Cine te-a învățat să-ți bați joc de Sfânta Cruce? Cine îți leagă ție mâna să nu duci mâna dogmatic? Crucea lui Hristos a avut 13,5 metri înălțime și 3,80 metri lățime.

Drept să faci crucea. Dacă nu, nu ești ortodox că îți bați joc de Sfânta Cruce și râde dracul de tine când bați cobza așa.

Fă crucea dreaptă și când treci pe lângă o biserică; să nu-ți fie rușine să faci Sfânta Cruce dreaptă! Acolo este de față Trupul și Sângele Domnului, permanent pe Sfânta masă. Acolo Hristos este viu în Sfântul Altar. În toate bisericile ortodoxe, Preacuratele taine stau pe Sfânta Masă. Dacă nu te închini la biserică, nu te închini la Hristos!

Să vă văd în Rai pe toți! Doamne ferește, unul să nu rămână la munci, toți să vă bucurați în grădinile Raiului! Toți. Dacă aș avea un sac mare, să vă pun într-un sac și să vă pot da drumul în grădinile raiului! Știți voi cât este de frumos acolo? Auzi ce zice Sfântul Apostol Pavel: **Ceea ce ochiul nu a văzut și urechea n-a auzit și la inima omului nu s-a suit!**

Aceasta a pregătit Dumnezeu celor ce se tem de El și-L iubesc pe El.

Părintele Ilie Cleopa

LOCURI BINECUVÂNTATE...**Mănăstirea Horezu**

Printre mănăstirile monumente istorice, care împodobesc pământul românesc, Mănăstirea Hurezi, situată în județul Vâlcea este considerată, împreună cu schiturile sale, ca cel mai reprezentativ complex de arhitectură,

definitoriu pentru „stilul brâncovenesc”

Este aşezată în partea de nord a judeţului Vâlcea, pe drumul naţional DN 67 Rm.Vâlcea-Târgu Jiu, la poalele munţilor Căpâţanii, străjuită de codrii, într-un loc plin de farmec şi singurătate, a cărui linişte o tulbură doar cântecul huhurezilor, acele păsări de noapte care au dat, probabil, numele acestor locuri şi al mănăstirii.

Lăcaşul de cult, cu Hramul „Sfinţii Împăraţi Constantin şi Elena”, a fost ctitorit între anii 1693 - 1697 în timpul domniei lui **Constantin Brâncoveanu**. Actualmente se află în patrimoniul UNESCO din 1993. Prin această faptă cucernică, domnitorul îşi vedea împlinită o dorinţă sfântă, care-l frământa, după cum citim în pisania de deasupra uşii bisericii: „Nu voi intra în sălaşul casei mele, nu mă voi sui pe aşternutul patului de odihnă, nu voi da somn ochilor mei şi pleoapelor mele dormitoare şi repaos tâmplilor mele, până nu voi afla loc Domnului şi sălaş Dumnezeului lui Iacob.

Întregul ansamblu mănăstiresc, se întinde pe mai mult de 3 hectare, şi cuprinde mănăstirea propriu-zisă, biserica Bolniţei, ctitorită de doamna Maria (soţia lui Constantin Brâncoveanu) ridicată la 1696 şi zugrăvită de Preda Nicolae şi Ianache, apoi la 50 de metri spre nord se află Schitul Sfinţilor Apostoli, ctitorit de marele stareţ Ioan Arhimandritul în 1698 şi zugrăvită de Iosif şi Ioan în 1700, precum şi Schitul Sfântul Ştefan, după numele fiului cel mare al domnitorului, la 1703 şi zugrăvit de Ianache, Istrate şi Harinte.

Numele mănăstirii vine de la huhurezi, o specie de păsări de noapte, cu un penaj colorat. Potrivit legendei, meşterii tocniţi să o construiască, de teama turcilor, erau nevoiţi să lucreze numai noaptea când cântau huhurezii.

Ansamblul mănăstiresc este format din două incinte. Prima incintă este delimitată de ziduri din cărămidă. Cea de a doua incintă are pe trei dintre laturi clădiri iar la răsărit un zid. Intrarea în incinta principală se face pe sub o boltă largă ce are o poarta de lemn, masivă. În turnul clopotniţei se află 4 clopote, având între 300 şi 1000 de kg. Pe trei dintre ele este trecut numele domnitorului Brâncoveanu.

Biserica mănăstirii are o lungime de 32 de metri şi este înaltă de 14 metri, putând fi considerată o copie aproximativă a Mănăstirii Curtea de Argeş.

În pronaos se află o galerie de potrete reprezentând pe domnitorul Constantin Brâncoveanu şi familia sa. De

asemenea, pictura interioară reprezintă scene din Vechiul şi Noul Testament, momente din hramul mănăstirii şi bineînţeles Sfinţii Împăraţi Constantin şi mama sa Elena. Spre sfârşitul secolului al XVII-lea la Mănăstirea Hurez a funcţionat o şcoală de sculptură şi pictură.

În pronaos se află familia lui Constantin Brâncoveanu, deoarece această mănăstire a fost destinată ca necropolă a neamului brâncovenesc. Din păcate, osemintele domnitorului, decapitat de turci în 1714, nu au fost aduse nici măcar acum.

La început mănăstirea a fost de călugări, dar din 1872 a devenit **mănăstire de maici**. În fiecare an trec pe aici **peste 60.000 de turişti**, dar cel mai mare pelerinaj are loc în timpul Paştelui.

În anul 2005, în una din chiliile mănăstirii a fost cazat timp de 3 zile chiar Prinţul Charles al Marii Britanii. **Mănăstirea oferă ca posibilităţi de cazare**, într-un minihotel, 20 de locuri în camere cu 1-2 paturi sau la mansardă 3 camere cu 4 paturi. De asemenea, în localitatea Horezu există posibilitatea cazării la un han turistic.

Mănăstirea Horezu se află situată la 50 km vest de Rm. Vâlcea pe Drumul Naţional DN 67. Pentru cei care vin dinspre Rm. Vâlcea, înainte de a coborî spre oraşul Horezu, trebuie să facă la dreapta spre satul Romanii de Sus.

**PLANTE DIN GRĂDINA
DOMNULUI**
Narcisa

Denumire ştiinţifică: Narcissus poeticus.
Fam. Amaryllidaceae.

Denumiri populare: caprine, cocoriţă, cuprine, flori de primăvară, fulie, găluşte, ghiocci albi, etc.

În tradiţia populară: în sudul Transilvaniei, ceaiul se folosea la durerile de piept, în aprinderile de plămâni, pentru suspin şi bătaie de inimă. Bulbii acestei plante sunt mortali în doze de peste 10g. pe zi.

Compoziţie chimică: alcaloizi narcisină şi glicozide ale izometonului. Bulbii conţin alcaloizii care sunt foarte toxici. Simptomele intoxicaţiei sunt: hipertensiune accentuată, somnolenţă, mişcări convulsive, degenerarea funcţională a ficatului.

Acţiune farmaceutică: florile au proprietăţi liniştitoare, calmante, emoliente, dezinfectante, antiseptic pulmonar.

Recomandată pentru: anxietate, astm, diaree, nevroză cardiacă, stări de agitaţie sau nervozitate, tahicardie, tuse. **Preparare:**

- 2 linguriţe de petale de narcisă se vor pune în 250 ml apă clocotită. Se vor acoperi pentru 10 minute după care se poate consuma câte 2 cani pe zi. Este mult mai util ca această plantă să se combine la preparare cu alte plante şi atunci efectul tratamentului este mai puternic.

- Sirop - într-un borcan se vor pune un strat de petale de narcisă care se vor acoperi cu miere, apoi încă un strat de petale şi alt strat de miere. Se va face tot aşa până la umplerea borcanului. Se va lăsa apoi 2 luni la rece timp în care nu se umblă la borcan. După acest interval de timp se poate strecura şi se poate apoi consuma ca orice sirop în diluţie cu apă.

Pagina micului creștin

Tatăl

În timp ce mâncau, un țăran i-a întrebat pe cei trei fii ai săi:

- Știți voi, băieți, de unde vine mălaiul din care este făcută această mămăligă?

- Da, sigur că da! - a răspuns cel mai mic. Din sacul din cămară.

Râzând de el, cel mijlociu îi spuse:

- Nu-i adevărat! Mălaiul e măcinat din porumbul cules de pe câmp; porumbul a crescut din pământul udă de apa ploilor. Deci, pământul și ploaia l-au făcut.

- Nu știți nimic! - zise și cel mai mare dintre băieți. Porumbul acesta vine de la Dumnezeu. E adevărat că a crescut din pământ și că ploaia l-a udă, dar, dacă Dumnezeu nu ar fi dat vreme bună și ploaie la timp, porumbul nu s-ar fi făcut, iar noi n-am fi mâncat acum mămăligă. Iată cine L-a făcut: Dumnezeu!

Oare avea dreptate vreunul dintre copii? Nu, nici unul!

Tatăl lor a arat și a semănat pământul, a cules porumbul, l-a măcinat la moară și a adus mălaiul acasă. Tatăl lor a muncit un an întreg pentru ca fiii lui să aibă ce mânca. A muncit, dar s-a și rugat. Șase zile pe săptămână a fost pe câmp, dar a șaptea a fost la biserică să se roage pentru sănătate și spor în casă. S-a rugat mereu ca Domnul să aibă grijă și de familia lui, iar Dumnezeu, văzând hărnicia omului, i-a ascultat ruga și l-a blagoslovit cu o recoltă bogată și, pe drept cuvânt, meritată. Păcat că fiii lui nu vedeau efortul pe care părintele lor îl făcea pentru ei ...

Cu banii câștigați atât de greu, părinții ar putea să cumpere lucruri pentru ei, dar nu fac astfel! Ei renunță la tot ce își doresc, pentru ca fiii și fiicele lor să aibă de toate.

Dacă toți copiii ar avea grijă de lucrurile lor, atunci părinții ar fi mulțumiți. Dar, dacă toți copiii ar avea grijă, în primul rând, de bunul cel mai de preț pe care l-au primit de la părinți, adică de viața lor, pe care s-o trăiască frumos și fără păcat - atunci toți părinții ar fi, cu siguranță, fericiți.

“Cinstește pe tatăl și pe mama ta, ca bine să-ți fie ție și ani mulți să trăiești pe pământ!”

Sfânta Scriptură – A V-a poruncă

Ghicitori creștine

Ghicitori creștine

N-are chip și nici faptură,
Unde-i ea nu este ură;
E scumpă și-atât de dragă
C-o iubește lumea-ntreagă.

Pacea

PELERINUL – este o revistă editată de Cercul studenților „Acasă cu tinerii creștini” și se adresează tuturor oamenilor credincioși, cu inimă bună.

Conținutul articolelor este realizat de:

Ovidiu Ciobotă, Raluca Ciobotă, Ionuț Nacu, Dan Nisipeanu,
Olimpia Burian, Mirela Stanciu

Pentru informații, anunțuri și sugestii ne puteți contacta pe adresa:

Redacția „Pelerinul”

Sibiu, cod 550200 str. Nicolae Teclu nr. 41, ap. 3
e-mail: revistapelerinul@yahoo.com